

vejebringe en tilsvarende ordning for anlæg af jernbaner og motorveje, herunder motorgader.

Selv om sådanne anlæg normalt vil hvile på særligt lovgrundlag, har man fundet det ønskeligt at sikre ministeren for forureningsbekæmpelse adgang til over for vedkommende myndighed at forlange spørgsmålet om anlæg af denne karakter forelagt, forinden lovforslag herom fremsættes.

Den foreslåede bestemmelse må i øvrigt ses i sammenhæng med reglen i lovforslagets § 45.

Til § 12.

Fastsættelse af bindende eller vejledende emissionsnormer vil på mange områder normer afhjælpe et savn og være af stor betydning for indsatsen mod forureningen. På den anden side kan man ikke helt se bort fra, at der i en del tilfælde vil kunne være en fare for, at virksomhederne indskrænker sig til at søge forureningen holdt lige på eller lige under de fastsatte grænser — i stedet for at søge forureningen nedsat til det teknisk mulige.

Man har derfor anset det for nødvendigt ved denne bestemmelse at fremhæve, at overholdelse af de i medfør af §§ 6-8 fastsatte regler ikke udelukker indgreb over for den enkelte virksomhed i medfør af lovens øvrige regler.

Til §§ 13 og 14.

Reglerne i dette kapitel (§§13-24) omhandler kun sådanne virksomheder m. v., som er knyttet til fast ejendom, jfr. bemærkningerne til § 2.

Det ville i og for sig være ønskeligt i et omfattende sæt af landsdækkende regler at kunne angive, hvilke stoffer og hvilke mængder, der må udledes fra forurenende virksomheder, samt at stille detaljerede krav til indretning og drift af sådanne virksomheder. Den foreliggende viden om emissioner og disses betydning for omgivelserne i almindelighed og for den enkelte recipient er imidlertid ikke tilstrækkelig hertil. Øget viden vil formentlig med tiden give muligheder for en generel regelfastsættelse.

Det er imidlertid muligt i et vist omfang på anden måde at søge en løsning på disse problemer og dermed imødegå vanskelighederne. Dette kan ske dels gennem den fysiske planlægning, dels ved udarbejdelse af vejledende retningslinier, dels ved rådgivning til myndigheder og virksomheder, samt endelig gennem en godkendelsesordning. Ved en godkendelsesbehandling kan det sikres, at virksomheder m. v., der kan befrygtes at være forurenende, opfylder de krav, som lovgivningen giver mulighed for at stille. Man har derfor fundet det nødvendigt med en ordning, omfattende konkret bedømmelse fra myndighedernes side af den enkelte virksomhed allerede på projektstadiet.

Den foreslåede ordning svarer i princippet på flere punkter til den ordning, der nu er fastlagt gennem normalsundhedsvedtægten § 30.

Det er indtrykket, at den nugældende ordning i vidt omfang ikke har været håndhævet, og at en af de væsentlige årsager hertil har været, at bestemmelsen i normalsundhedsvedtægten § 30 kun giver en yderst nødtørftig vejledning med hensyn til, hvilke virksomheder der skal godkendes. Lovforslagets bestemmelser er derfor suppleret med en liste, der bindende fastslår, hvilke virksomheder der ikke må påbegyndes uden forudgående godkendelse.

Listen, der er optaget som bilag til lovforslaget, omfatter en række virksomheder, anlæg eller indretninger, om hvilke man ved, at de kan give anledning til væsentlige ulemper eller forureninger, såfremt der ikke ved placering og indretning tages vidtgående hensyn til omgivelserne. Man er opmærksom på, at der knytter sig betydelige vanskeligheder til den nærmere afgrænsning af virksomhederne, og det har været overvejet at bygge ordningen op med udgangspunkt i arbejdsprocesser i stedet for i virksomhedstyper. Da det imidlertid har vist sig ikke at være muligt at afgrænse kredsen af sådanne processer på tilstrækkelig klar måde, er der udarbejdet en fortegnelse over en række virksomheder, der kan forventes at ville være forurenende. Også bestående virksomheder bør kunne undergives den konkrete bedømmelse, som foretages i forbindelse med behandlingen af en godkendelsesansøgning. Det må dog forudses, at der eventuelt kan gå længere tid, førend godkendelsesbehandling af bestående virksomheder kan gennemføres fuldtud og godkendelsesordningen, for sådanne virksomheder må formentlig iværksættes trinvis, f.eks. branche for branche. Det understreges, at de økonomiske konsekvenser af en godkendelsesbehandling kan være større, hvor der er tale om en bestående virksomhed i modsætning til nye virksomheder, som allerede ved projekteringen kan tage hensyn til myndighedernes krav vedrørende forureningsbegrænsende foranstaltninger.

Den tekniske udvikling foregår så hurtigt, at der må være mulighed for administrativt at ændre listen i takt med udviklingen. Man kan således forestille sig, at der hurtigt kan opstå nye industri- og produktionsformer, som må undergives den bedømmelse, som ligger i godkendelsesbehandlingen.

Man har overvejet, hvorvidt en godkendelsesordning kunne erstattes af en anmeldelsesordning. Man har imidlertid valgt at foreslå begge ordninger, ifr. herved § 47. En anmeldelsespligt, hvorefter myndighederne på grundlag af de modtagne anmeldelser kunne skride ind i de tilfælde, hvor de finder det fornødent, vil næppe være tilstrækkelig, idet myn-